

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

21. Quoties peccabit in me frater meus & dimittam ei? vsque septies?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

Luc. 13. bus dixit. *Qui vos audit, me audit. Et iterum. Si sermo-*
 Ioan. 16. *rum meum seruauerunt, & uestrum quoque seruabunt,*
 Matth. 28. *quia uidelicet eisdem dixerat. Docete omnes gentes*
seruare omnia quecumque mandauit uobis. Apud hereti-
cos uero, nec Christus nec Euangelij sui doctrina
eminere potest, quia currunt nemine mittente: Chri-
stus per eos non loquitur, quia non misit eos: nec
Euangelij doctrinam docent, sed eius uerba te-
nentes, sensum & doctrinam pestilenter corrup-
punt, Caluinus maxime, ut tot iam in locis ostē-
dimus, ac, fauente Deo, ostēdemus adhuc magis.

21. *Quoties peccabit in me frater meus & dimittam ei?*
usque septies?

Petrus in-
dignè à
Caluino
exceptus.

DVPLICITER hunc locum corrupit
 Caluinus. Primum circa personam Petri,
 de quo ita scribit. *Non rogabat Petrus an septies remit-*
teret, quòd placeret eò usque progredi: sed ut obiecta magni
absurdi specie Christum à sententia deduceret. Hæc ille. Duo
 falsa impingit Petro homo impius & Apostolos
 criminandi audax. Negat Petrum sic istud rogasse,
 ut usque septies peccanti in eum fratri remitte-
 re uellet. Atqui omnium Patrum interpretatio
 aliter rem accipit: Chrysostomi, Hieronymi, &
 Hilarij hoc loco, quibus potius credendū esse ne-
 mo sani cerebri negauerit. Deinde Christi respon-
 sio idem confirmat, qua numerum à Petro signa-
 tum multiplicat, non taxat: quasi probans quidē,
 quòd usque septies remittere paratus erat, sed hoc
 valde parum esse, quod multum putabat Petrus,
 statim ostendens. Secundò ait Petram *Christum à*
sua sententia deducere uoluisse. In quo fingit absurdū,
 sine Petrum talem fuisse Christi discipulum (qui
 tamen seruore charitatis & fide cæteros omnes
 semper

semper excellere) vt nec semel fratrem peccantem corripere, eique dimittere voluerit. Nam non nisi de semel peccatis correptione & venia Christus antea disputauerat.

Rursum hunc locum corrumpit Calvinus, quod hanc ignoscentiam peccatorum ad leuia & quotidiana peccata restringit, quasi in grauioribus criminibus fratrum dimittere, nec septuagies nec septies teneremur. Proposita quippe sibi hac questione, *Vbi erit discrimen si ad centesimum vsque crimen impune quibus nobis illudat? Respondeo (inquit) de quotidianis delictis hic haberi sermonem, in quibus etiam optimus quisque venia indiget.* Hæc ille. Ita qui Petrum reprehendit quod septies nollet fratri dimittere, sed potius Christum ab hac ignoscentiæ fraternæ lege statuenda deducere, maiori nunc impietatis & reprehensionis nota, non nisi in leuibus & quotidianis peccatis, quibus optimus quisque non caret, fratribus frequenter dimittere doceat, quum Christus de omni peccato in genere ac imprimis de grauioribus loquutus sit; in quorum videlicet remissione & maior charitas ex parte nostra, & maior necessitas ex parte peccantis fratris eluceat. Neque enim vel magna laude dignum est leuia & quotidiana ignoscere, quibus ipsi non caremus, vel nostra venia multum opus habet frater in istis quotidianis ignoscendis, quæ talia perrarò sunt, vt veniam à fratribus propter huiusmodi petere necesse sit. Deinde peccata in fratres quæ correptione indigent, & quæ ad Ecclesiæ tandem iudicium deferenda sunt, in quibus si nos non emendamus, erimus sicut ethnici & publicani, de quibus peccatis Christus antea disputauit, & Petrus hic interrogat, ex illa disputatione occasione accepta, non sunt haud dubiè quotidiana & leuia

Grauiora
peccata
fratribus
remittenda
contra
Caluinum.

leuia peccata quibus optimus quisque non caret: sed sunt haud dubiè illa peccata quæ cum salute & iustitia stare non possunt. Idcirco enim Christus dixit, si in huiusmodi peccans correptionem nostram audierit, quòd *lucrati fuerimus fratrem nostrum*: periturum videlicet si non audiisset se, seque emendasset. Propter leuia autem & quotidiana peccata, quibus optimus quisque non caret, nemo peribit: nisi fortè & optimus quisque perire debeat. Sunt igitur etiam ingentia peccata, quæ crimina propriè vocamus, fratribus nostris perpetuò ignoscenda, quantumcunque multa & sepius repetita, si vel à nobis toties correpti sese emendant, vel sua sponte toties veniã rogauerint, quã conditionem Christus in sequenti parabola adiecit. Ut propterea hæc Christi doctrina non peccandi licentiã, sed pœnitentiæ fructum, nostrãque erga proximos charitatem perpetuam ac necessariam doceat.

34. *Quoadusque redderet vniuersum debitum.*

TAXAT hoc loco Catholicos Calvinus, & ait. *Ridiculi sunt Papistæ, dum ex aduerbio, Quisque, purgatorium ignem eliciunt. Certum enim est, mortem eternam hic à Christo notari, non penam temporalem qua Dei iudicio satisfiat.* Hec ille. Atturè homo nequam generaliter loquitur, sicut dolosus versari solet in generalibus: sed neminem profert Catholicum scriptorem, qui hæc Christi verba ad purgatorium accommodet. Hic illi perpetuus in his suis commentarijs ludus est. Accusat Catholicos interpretationis falsæ, sed nullum scriptorem Catholicum qui sic interpretetur profert. Quæ est maledica contumelia, non legitima accu-

Calumnia
purida re-
pellitur.